

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. София, 09.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 17.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7619** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145 и следващите от Административнопроцесуален кодекс /АПК/](#).

Съдът е сезиран с жалба на К. Ж. К. ЕГН [ЕГН], чрез адв.П. И. със служ. адрес [населено място], [улица] вх.А, ет.1 ап.3, срещу Разпореждане рег.№ Я37721/11.07.2013 г. на ПИ Н. П. К. при сектор"Организация и контрол на Териториалната полиция", при отдел „Охранителна полиция” при СДВР, издадено на осн. чл.55 от ЗМВР.

Жалбоподателят счита, че оспореното разпореждане е незаконосъобразно и необосновано. Поддържа, че на 11.07.2013 година се явил в сградата на СДВР, при Гл.разследващ полицаи Н. С. за извършване на полицейска регистрация. С нарочно заявление до Директора на СДВР от същата дата аргументирал отказа си да бъде подложен на полицейска регистрация с обстоятелството, че не било налице конкретно указание за способа, по см. на чл.6 ал.1 от Наредба № 1з-701/17.03.2013 г.,чрез който ще бъде извършена полицейската регистрация. С постановлението на СГП от 22.04.2012г., се съдържат данни за номера на досъдебното производство и структурата, в която се провежда разследването, вида на престъплението и неговата правна квалификация по НК, време на извършване на престъплението и негови лични данни. След заявеният отказ от негова страна, ПИ Н. К. му връчил обжалваното Разпореждане, което било предварително изготвено.

Жалбоподателят поддържа и, че издадените от овластените по чл. 55, ал. 1 от ЗМВР органи разпореждания, са индивидуални административни актове по смисъла на чл.

21, ал. 1 от АПК. и като такива трябва да отговарят на изискванията на чл. 59 от АПК, които имат императивен характер. Неспазването на тези изисквания води до незаконосъобразност на акта, а в конкретния случай, са налице съществени нарушения на тези изисквания. В оспорваното разпореждане липсва изричност на основанието и качеството, въз основа, на което по отношение на него следва да бъде извършена полицейска регистрация. Посочено е единствено да не „възпрепятства действията на главен разследващ полицай Н. С. при осъществяване на полицейско правомощие, регламентирано в чл.59 от ЗМВР., в изпълнение на разпореденото с писмо на СГП №2-7/01.07.2013 г на пр. В.А. при СГП. Цитираното писмо е посочено съвсем формално, без конкретизиране на номера на прокурорска преписка и досъдебно производство и на съдържание.

Налице е и пълно отсъствие на мотиви за издаване на оспорвания акт. Това е така, защото оспорваното Разпореждане било предварително изготвено и в него не се съдържали мотиви, които да бъдат съответни с неговия аргументиран отказ. В разпореждането не са посочени фактическите основания, от които той, като адресат на разпореждането, следва да разбере причините, довели до постановяване на оспорения акт. Поради липсата на мотиви при издаван на акта, същият бил незаконосъобразен, тъй като се нарушавало конституционно признатото му право на защита. В този смисъл цитира и практиката възприета в Тълкувателно решение №4/22.04.2004 г, на ВАС, по дело № 4/2002 г. на ОС на съдиите на ВАС.

Мотивирането на акта има съществено значение, защото само при точно и ясно посочено фактическо основание може да се направи обоснована и правилна преценка дали издаването на разпореждането е било необходимо за изпълнението на възложените на полицейския инспектор функции по опазване на обществения ред и във връзка с това, дали процесното разпореждане е издадено при наличието на предвиденото в чл. 55, ал. 1 от ЗМВР материалноправно основание. При горните фактически твърдения, моли съдът да отмени Разпореждане рег.№ Я 37721/11.07.2013 г., както и да му се присъдят сторените по делото разноси.

Ответникът Полицейски инспектор в група Териториална полиция към Сектор „Организация и контрол на териториалната полиция” при О. „Охранителна полиция” при СДВР, счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на [чл. 235 ал. 1 от ГПК](#) във вр. с [чл. 144 от АПК](#), събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 от АПК. Това е така, защото същата е депозирана до съда чрез органа издал оспорения акт на дата 25.07.2013г. според квитанция за изпратена пратка /стр. 23 от делото/, респ. заведена в деловодството на 29.07.2013г. с вх.№ Я 26513 по описа на СДВР, а актът е бил съобщен на своя адресат на дата 11.07.2013г. Последното обстоятелство се доказва именно с разписката към него.

Видно е от оспореното разпореждане, че същото е издадено на осн.чл.55 от ЗМВР, като на жалбоподателя е разпоредено да не възпрепятства действията на Гл.разследващ полицай при осъществяване на полицейско правомощие, регламентирано в чл.59 от ЗМВР, в изпълнение на разпореденото с писмо на СГП №2-7 от 01.07.2013г. на Прокурор при СГП.

На жалбоподателя е съставен и АУАН №743489 от дата 11.07.2013г. за нарушение на

чл.55 с чл.270 от ЗМВР.

Съдът е приел и Удостоверение рег.№ 35928 от 11.07.2013г., на ВНД Началник на Отдел ЧР при СДВР, според което инспектор Н.К. издал оспорения акт, е назначен на длъжност полицейски инспектор 4 степен в 01 група „ТП” на 02 сектор ”ОКТП” към отдел „ОП” при СДВР.

В съответствие с правомощията, които имат органите на МВР по чл.59 от ЗМВР, съдът е приел и Наредба №Из-701 от 17.03.2011г. за реда за извършване на полицейска регистрация, обн. ДВ бл.27 от 2011г. на Министъра на вътрешните работи.

Според писмо до Директора на СДВР от СГП № 2-7/13 от 17.06.2013г. на жалбоподателя във вр. с чл.5, ал.1 от Наредба №Из-701, е предявено обвинение за извършено престъпление по чл.387, ал.2 вр. с ал.1 на НК.

В заявление от 22.08.2013г. на жалбоподателя до Директора на СДВР, лицето сочи, че отказва извършването на полицейска регистрация, тъй като при предявяване на обвинението по посоченото в писмото на прокурор А. от СГП, престъпление, жалбоподателят не бил запознат с доказателствата, въз основа на които същото му било повдигнато.

В друго писмо на прокурор А. от СГП с дата 01.07.2013г., същият връща преписката на Директора на СДВР, поради неизпълнени указания. Според последното писмо, съгласно чл.59 ал.4 от ЗМВР за действията по т.1 и 2 на ал.3 от същия текст, не се изисква съгласие на обвиняемите. По отношение на изпълнението на чл.59 ал.3, т.3 от ЗМВР, счита, че изземване на Д. профил не е необходим. В оглед основателност на посочените факти в цитираното в оспореното разпореждане писмо от 01.07.2013г., съдът е приел като писмено доказателство и Постановление за привличане на обвиняем от дата 22.04.2013г., по отношение на жалбоподателя. Жалбоподателят е удостоверил с подписа си, че обвинението му е предявено на същата дата 23.04.2013година.

От правна страна, съдът приема следното:

Съгласно [чл. 168, ал. 1 от АПК](#) съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Съгласно [чл. 53, ал. 2 ЗМВР](#) и параграф 54 от ПЗР на ЗИДЗМВР, ред ДВ бр. 44 от 2012 г., полицейски органи са органите на „Охранителна полиция” и органите на съответните им звена в областните дирекции. Съобразно заеманата от ответника длъжност и видно от приложеното по делото Удостоверение изх. № 35928 от 11.07.2013г. от делото, Н. К. е назначен на длъжност полицейски инспектор в група 01 „Териториална Полиция”. на сектор 02 „Охранителна полиция”, на която длъжност работи и в момента.

При тази констатация съдът приема, че полицейското разпореждане е издадено от компетентен административен орган - полицейски орган по смисъла на [чл. 53, ал. 2](#) вр. [чл. 63, ал. 1 ЗМВР](#).

Съгласно разпореждбата на чл. 55, ал.1 от ЗМВР, полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Издаденото от полицейския орган разпореждане е в изпълнение на функциите по опазване на обществения ред и съдействие на органите на досъдебното производство, възложени

на органите на Министерството на вътрешните работи /чл. 7, т. 3 и т. 5 от ЗМВР/ в изпълнение на задачите по чл. 6, т. 2 от ЗМВР. Поради това настоящият състав приема, че разпореждането е издадено в съответствие с компетентността и функциите на полицейския орган.

В разглеждания случай е необходимо да се отбележи, че издаването на разпореждане със съдържание като процесното не е част от регламентираната законова процедура по извършване на полицейска регистрация.

С настоящата жалба се твърди, че обжалваното разпореждане е в разрез с [чл. 59, т. 4 от АПК](#), защото не съдържа фактически и правни основания за неговото издаване. В тази си част жалбата е основателна.

С оспорваното разпореждане съдът приема, че липсва посочване, както на правните, така и на фактическите основания за издаването му. В този смисъл действително посоченото основание - [чл. 55 от ЗМВР](#), не съставлява правно основание по смисъла на [чл. 59, ал. 1, т. 4, пр. 2 от АПК](#). В [чл. 55 от ЗМВР](#) са уредени компетентността на полицейските органи, задължителността за изпълнение на издадените разпореждания, реда на обжалване. Липсва материалноправно основание за издаване на разпореждането, което се състои в посочването на правните разпоредби, които са нарушени. Тяхното нарушение фактически би трябвало да е причина за издаване на съответното разпореждане, а не нормата на [чл. 55 от ЗМВР](#). В разпореждането се сочи словестно, лицето да не пречи при осъществяване на полицейско правомощие, регламентирано в чл.59 от ЗМВР.

Нормата сочи на хипотезите, при които се извършва полицейска регистрация на едно лице, което е привлечено като обвиняем. Редът за извършване на полицейската регистрация, е посочен в цитираната по-горе наредба. В този смисъл разпореждането не посочва какво точно е възпрепятствал жалбоподателя при извършването ѝ. Единственото доказателство в административната преписка е изявеното несъгласие на жалбоподателя, такава да му бъде извършена, тъй като независимо, че бил привлечен като обвиняем не се бил запознал с доказателствата към повдигнатото му обвинение. В този смисъл писменото изявление на страната не представлява възпрепятстване на дейност по полицейска регистрация по чл.59 от ЗМВР, тъй като няма спор по делото, че лицето е привлечено като обвиняем, а за извършване на действията по ал.3, 1 и т.2 от чл.59 от ЗМВР, не е необходимо съгласие. Не е необходимо издаването на изрично разпореждане спрямо привлеченото като обвиняем лице, защото задължението за извършване на регистрация не възниква от разпореждането, а по силата на закона. Затова и въпросът относно законосъобразността на оспореното в настоящото производство разпореждане не оказва влияние върху наличието на основание за извършване на полицейска регистрация.

Правната уредба относно полицейската регистрация на гражданите на Република Б. обхваща нормите на чл. 59 и чл. 160 от ЗМВР, Наредба № Из-701 от 17.03.2011г. за реда за извършване на полицейска регистрация. Съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗМВР полицейските органи регистрират лицата, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер, а съгласно ал. 2 регистрацията е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон. Същността на регистрацията е вид обработване на лични данни за тези лица, която се осъществява при условията на този закон и без съгласието им. Предназначението на данните от полицейската регистрация е регламентирано в чл. 160, ал.1 от ЗМВР, като съгласно посочения текст данните от

полицейската регистрация на лицата се използват само за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред. Съгласно чл. 2, ал.1 от Наредба Из-701/17.03.2011г. полицейската регистрация е дейност по обработване на лични данни на лицата по чл. 3, която се осъществява при условията на Закона за Министерството на вътрешните работи с цел превенция, предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и опазване на обществения ред. Според правилото на чл. 3 от същата наредба полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер, което за жалбоподателя не е спорно.

Освен липса на правно основание, налице е и отсъствие на мотиви за издаване на оспорвания акт. В разпореждането не са посочени фактическите основания, от които, както страната, така и проверяващият орган или съдът, следва да почерпи информация защо е наложено постановяване на разпореждането. Липсата на мотиви прави невъзможна проверката на юридическите факти, от които органът черпи правото си да постанови своя акт. Разпоредбата на [чл. 59, ал. 1 от АПК](#) за съдържанието на задължителните реквизити на административния акт, два от които са посочване на правни и фактически основания за издаването му, е императивна. Неспазването ѝ води до нарушаване правото на защита на адресата му. Затова след като липсва и конкретно фактическо основание, невъзможно става да се определи или изведе специалното такова. Описание на фактическото основание, обосновало издаването на разпореждането, не се съдържа в нито един документ изхождащ от органа и намиращ се в преписката по издаването на оспорената заповед, и към който тя да препраща, та да се приеме наличие на мотиви, отделно от акта по смисъла на Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. В конкретния случай в оспореното разпореждане е посочено единствено писмо на СГП № 2-7 от 01.07.2013г. на прокурор В. А. при СГП. Липсва позоваване на издадени други документи, чрез което да се допълнят мотивите на акта.

Допълнително следва да се посочи и, че сред основните задачи на МВР съгласно [чл. 6 ЗМВР](#), са противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, защита на правата и свободите на гражданите и опазване на техните живот, здраве и имущество. За изпълнение на тези задачи структурите на МВР извършват дейности по: защита на правата и свободите на гражданите, националната сигурност и обществения ред и обезпечаване на разследване на престъпления [/чл. 51 ЗМВР/](#). От друга страна административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. При тази констатация съдът приема, че оспореното разпореждане на полицейски орган, противоречи и на [чл. 146, ал. 4 и ал. 5 от АПК](#).

В чл. 59 от действащия [ЗМВР](#) е предвидено полицейските органи да регистрират лицата, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Държавните органи, осъществяващи наказателното производство, са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Същността на регистрацията е вид обработване на лични данни за тези лица, която се осъществява при условията на [ЗМВР](#) и без съгласието им, като се спазват принципите на [Закона за защита на личните данни](#). Целта на полицейската

регистрация е посочена в [чл. 160, ал. 1 от ЗМВР](#), като данните от нея се използват само за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред.

При тази констатация съдът намира, че оспореният административен акт не е нищожен, издаден е от компетентен административен орган. Същият обаче е издаден при неспазване на административнопроизводствените правила, лишен е от мотиви, при неспазване на материалния закон и неговата цел. С оглед на това незаконосъобразният административен акт следва да бъде отменен.

На осн. чл.143 от АПК на страната се следват сторените и доказани по делото разноски, в случая за заплатена държавна такса от 10лв. и 150лв. за един адвокат по делото.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. Ж. К. ЕГН [ЕГН], чрез адв.П. И. със служ. адрес [населено място], [улица] вх.А, ет.1 ап.3, Разпореждане рег.№ ЯЗ7721/11.07.2013 г. на Полицейски инспектор в група „Териториална полиция“ към сектор „Организация и контрол на териториална полиция“, при отдел „Охранителна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, издадено на осн. чл.55 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи на осн.чл.143 от АПК да заплати на К. Ж. К. ЕГН [ЕГН], чрез адв.П. И. със служебен адрес [населено място], [улица] вх.А, ет.1 ап.3, съдебно-деловодни разноски в размер на 160 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните и СГП.

СЪДИЯ: